

Павелъ ридаеше, защото разбра, че живота за него се свършва. Той виждаше, че въ устрема си да познае живота, както той го виде по улицата на голѣмия градъ — намѣри смъртта.

Царка ронѣше безутѣшни сълзи, защото си спомни, че никога не е мислила да посѣгне на човѣшки животъ — и ей тя стана убийца; че нѣкога тя жадуваще за семейство и радостъ, а то разби вѣрата ѝ въ доброто и потопи душата ѝ въ ада.

И двамата плачаха предъ жертвата си, оплаквайки себе си.

Изморена отъ плачъ, Царка издигна глава да каже нѣщо на Павла, ала щомъ зърна студения трупъ помежду имъ, заключиха се устата ѝ. Като че се заключи куфаръ въ душа ѝ.